

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.189/2023/8/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes jogi képviselője:

Dr. Somos I. András ügyvéd, ügyvéd címe

A II. rendű alperes:

II.r. alperes, II.r. alperes címe

A II. rendű alperes jogi képviselője:

Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

A III. rendű alperes:

III.r. alperes, III.r. alperes címe

A III. rendű alperes jogi képviselője:

Balsai Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd

A IV. rendű alperes:

IV.r. alperes, IV.r. alperes címe

A IV. rendű alperes jogi képviselője:

Dr. Balsai Szabolcs ügyvéd, ügyvéd címe

Az V. rendű alperes:

V.r. alperes, V.r. alperes címe

Az V. rendű alperes jogi képviselője:

Dr. Varga Roland Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Varga Roland ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 66.P.20.854/2021/56.

A fellebbezést benyújtó fél: II., III. és V. rendű alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az V. rendű alperes az elsőfokú bíróság által elrendelt elégtételadást – az elsőfokú ítéletben meghatározott határidőben és módon – a TV csatorna2 „műsor2” című műsorának a 2020. május 5. napi kezdő sugárzási idejével azonos időpontban köteles teljesíteni.

Kötelezi a II., III. és V. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek személyenként 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 136.000 (százharminchatezer) forint, a III. rendű alperest, hogy 48.000 (negyvennyolcezer) forint, az V. rendű alperest, hogy 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az portál1 oldalon 2020. április 30. napján megjelent: „cikk címe1” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy „hamis felvételt mutatott be a TV csatorna1 műsor című műsorában”, valótlanul állította továbbá, hogy: „kiderült, hogy a felvétel nem eredeti, ezt a cég1 vizsgálata is megerősítette, vagyis felperes meghamisította az eredeti felvételeket”. Továbbá azt a valós tény, hogy: „ezután nem dolgozhatott többet az TV csatorna1-ben egészen addig, amíg az párt kormány nem került hatalomra 1994-ben” abban a hamis színben tüntette fel, hogy a munkakörébe való visszahelyezése politikai döntés volt, holott arra a munkaügyi perben hozott jogerős bírósági döntés alapján került sor.

Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a portál21 oldalon 2020. május 1-jén megjelent „cikk címe2” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy: „hamis felvételt mutatott be a TV csatorna1 műsor című műsorában”, továbbá valótlanul állította, hogy: „kiderült azonban, hogy a felvétel nem eredeti, ezt a cég1 vizsgálata is megerősítette”.

Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a portál2 hírportálon, valamint a napilap nyomtatott napilapban 2020. május 2. napján megjelent „cikk címe3” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy „hamisított felvételt mutatott be a köztelevízió műsor című műsorában”, valamint, hogy: „egy vizsgálat fényt derített a hamisításra”. Azt a valós tény, hogy: emiatt a felperest kirúgták Az TV csatorna1-ből, majd az párt kormány 1994-es hatalomra kerülésekor vették vissza”, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperes korábbi munkáltatójához való visszahelyezése politikai alapon történt, holott arra a munkaügyi perben hozott jogerős bírósági ítélet rendelkezése következtében került sor.

Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a www.portál3, a www.portál4, a www.portál5, a www.portál6, a www.portál7, a www.portál8, a www.portál9, a www.portál10, a www.portál11, a www.portál12, a www.portál13, a www.portál14, a www.portál15, a www. portál16, a www.portál17, a www.portál18 és a www.portál19 híroldalakon, továbbá a nyomtatott megyei napilapokban: napilap2, napilap3, napilap4, napilap5, napilap6, napilap7, napilap8, napilap9, napilap10, napilap11, napilap12, napilap13, napilap14, napilap15, napilap16, napilap17 2020.05.02-án megjelent „cikk címe3” című cikkekben valótlanul állította a felperesről, hogy „hamisított felvételt mutatott be a köztelevízió műsor című műsorában”, valamint, hogy: „egy vizsgálat fényt derített a hamisításra”. Azt a valós tény, hogy: emiatt a felperest kirúgták Az TV csatorna1-ből, majd az párt kormány 1994-es hatalomra kerülésekor vették vissza”, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperes korábbi munkáltatójához való visszahelyezése politikai alapon történt, holott arra a munkaügyi perben hozott jogerős bírósági ítélet rendelkezése következtében került sor.

Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a portál20 oldalon 2020. augusztus 3-án és a portál21 oldalon 2020. augusztus 5. napján közölt „cikk címe4” című cikkben valótlanul híresztelte a felperesről, hogy: „A felperes vezette műsor meghamisította az eredeti felvételt.” Valótlanul híresztelte, hogy „az műsor meghamisította a történeteket” és, hogy: „Ez volt a médiaháború egyik legnagyobb hamisítása.”, valamint, hogy: „Az műsor a volt nomenklatura titkosszolgálati eszközeivel kreálta ezt a botrányt?”. Azt a valós tény, hogy: „A fegyelmi bizottság elmarasztalta az műsor főszerkesztőjét.” abban a hamis színben tüntette fel, hogy a

munkáltató döntése alapos volt, ezzel szemben a felperes által indított munkaügyi perben hozott jogerős ítélet szerint a felperes eltávolítása jogellenes volt.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy adjon elégtételt a felperesnek akként, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 nap alatt az portál1, a portál21, a portál2 a www.portál3, a www.portál4, a www.portál5, a www.portál6, a www.portál7, a www.portál8, a www.portál9, a www.portál10, a www.portál11, a www.portál12, a www.portál13, a www.portál14, a www.portál15, a www.portál16, a www.portál17, a www.portál18 és a www.portál19 és a portál20 oldalakon, a reggel 8.00 és 10.00 óra közötti hírfolyamban, az egyes híroldalakon megjelent cikkek címének betűtípusával és betűméretével megegyezően, legalább 4 óra időtartamban tegye közzé az alábbi közleményt: „A lapunk ellen indított személyiségi jogi perben a bíróság megállapította, hogy felperessel kapcsolatban valótlan tényeket állítottunk.”, és e közleményre való kattintás útján tegye közzé az adott híroldalon megjelent cikkre vonatkozó, a jogsértés megállapítását tartalmazó ítéleti rendelkezést, teljes terjedelmében.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 nap alatt a napilap, a napilap2, a napilap3, az napilap4, a napilap5, a napilap6, a napilap7, az napilap8, az napilap9, a napilap10, a napilap11, a napilap12, a napilap13, a napilap14, a napilap15, a napilap16, és a napilap17 nyomtatott napilapban az ott megjelent cikkek címének betűtípusával és betűméretével, az eredeti cikkek megjelenési helyével megegyező helyen tegye közzé az adott napilapban megjelent cikkre vonatkozó, a jogsértés megállapítását tartalmazó ítéleti rendelkezést, teljes terjedelmében.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.700.000 (egymillió-hétszázezer) forintot, valamint 265.000 (kétszázhatvanötezer) forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a II. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg e határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 318.000 (háromszáztizennyolcezer) forint meg nem fizetett illetéket.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a III. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2020. május 1-jén a portál22 oldalon megjelent: „cikk címe8” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy: „felperest a köztársasági elnök kifizetéséhez már ott sem lévő, korábban letartóztatott náciakat hamisító egykori tévést” nevezték ki, valótlanul állította, hogy „a felperes által bemutatott bőrfejük ekkor már rendőrségi őrizetben voltak.”, továbbá, hogy a felperes: „hamis felvételt mutatott be a TV csatorna1 műsor című műsorában”, és valótlanul állította, hogy „az eredetinek és vágatlannak nevezett felvételtől a cég1 cég európai központjában mutatták ki, hogy hamisítvány”.

Megállapította, hogy a III. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a portál22 oldalon 2020. augusztus 3-án megjelent cikk címe4” című cikkében valótlanul állította a felperesről, hogy: „A felperes vezette műsor meghamisította az eredeti felvételt.” Valótlanul állította, hogy „az műsor meghamisította a történeteket”, hogy: „Ez volt a médiaháború egyik legnagyobb hamisítása.”, valamint azt is, hogy: „Az műsor a volt nomenklatura titkosszolgálati eszközeivel kreálta ezt a botrányt?”. Továbbá azt a valós tény, hogy: „A fegyelmi bizottság elmarasztalta az műsor főszerkesztőjét” abban a hamis színben tüntette fel, hogy a munkáltató döntése alapos volt, ezzel szemben a felperes által indított munkaügyi perben hozott jogerős ítélet szerint a felperes eltávolítása jogellenes volt.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte a III. rendű alperest, hogy adjon elégtételt a felperesnek akként, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 nap alatt a portál22 oldalon, a reggel 8.00 és 10.00 óra közötti hírfolyamban a megjelent cikkek címének betűtípusával és betűméretével megegyezően, legalább 4 óra időtartamban tegye közzé az alábbi közleményt: „A lapunk ellen indított személyiségi jogi perben a bíróság megállapította, hogy felperessel kapcsolatban valótlan tényeket állítottunk.”, és e közleményre való kattintás útján tegye közzé az adott cikkekre vonatkozó, a jogsértés megállapítását tartalmazó ítéleti rendelkezést, teljes terjedelmében.

Kötelezte a III. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 600.000 (hatszázezer) forintot, valamint 60.000 (hatvanezer) forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a III. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította.

Kötelezte a III. rendű alperest, hogy fizessen meg e határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 60.000 (hatvanezer) forint meg nem fizetett illetéket.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a IV. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2020. május 2. napján a portál23 internetes sajtótermékben és a napilap18 aznapi nyomtatott lapszámában megjelent: „cikk címe6” című cikkben valótlanul állította a felperesről, hogy: „1992. október 23-án hamisított felvételt mutatott be a TV csatorna1 műsor című műsorában.”

Az elsőfokú bíróság a IV. rendű alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte a IV. rendű alperest, hogy adjon elégtételt a felperesnek akként, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 nap alatt a portál23 oldalon, a reggel 8.00 és 10.00 óra közötti hírfolyamban a megjelent cikk címének betűtípusával és betűméretével megegyezően, legalább 4 óra időtartamban tegye közzé az alábbi közleményt: „A lapunk ellen indított személyiségi jogi perben a bíróság megállapította, hogy felperessel kapcsolatban valótlan tényeket állítottunk.”, és e közleményre való kattintás útján tegye közzé a jogsértés megállapítását tartalmazó ítéleti rendelkezést, teljes terjedelmében; továbbá a napilap18 nyomtatott napilapban a cikk címének betűtípusával és betűméretével, és eredeti megjelenési helyével megegyező helyen tegye közzé a jogsértés megállapítását tartalmazó ítéleti rendelkezést, teljes terjedelmében.

Kötelezte a IV. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forintot, valamint 30.000 (harmincezer) forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a IV. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította.

Kötelezi a IV. rendű alperest, hogy fizessen meg e határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 30.000 (harmincezer) forint meg nem fizetett illetéket.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az V. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy TV csatorna2 2020. május 5. napján sugárzott „műsor2” című műsorában valótlanul állította a felperesről, hogy: „felperes kiválóan tud hamisítani videót, meg oda tud náciakat rakni, ahol egyébként nincsenek is”, továbbá valótlanul állította, hogy az adásba: „felperesék egy már régebbi muszterből skinheadeket, meg ilyen neonáciakat vágta bele”.

Az elsőfokú bíróság az V. rendű alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte az V. rendű alperest, hogy adjon elégtételt a felperesnek akként, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 nap alatt a "műsor9" című véleményműsor soron következő adásában – annak felolvasásával – tegye közzé a jogsértés megállapítását tartalmazó ítéleti rendelkezést, teljes terjedelmében.

Kötelezte az V. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 600.000 (hatszázezer) forintot, valamint 100.000 (százezer) forint perköltséget.

Ezt meghaladóan az V. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította.

Kötelezte az V. rendű alperest, hogy fizessen meg e határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 100.000 (százezer) forint meg nem fizetett illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (1) és (2) bekezdését, 2:44. § (1) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdésének c) pontját, 2:52. § (2) és (3) bekezdéseit, a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [40], [45], [48], [49] bekezdését, 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat [41] bekezdését, a PK 12. számú állásfoglalás II. és III. pontjait. Utalt az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésére, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének b) pontjára, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. és 10. §-aira, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 220. § (1) bekezdésének a) és b) pontjaira, (7) bekezdésére, a PK 14. számú állásfoglalásra.

A felperest újságíróként, televíziós riporterként, és műsorvezetőként közszereplőnek minősítette. Megállapította, hogy az alperesi megnyilatkozások közügyben történtek. Ezekből következően abból indult ki, hogy a felperest fokozott tűrési kötelezettség terheli. Azt is értékelte, hogy a közéleti vita kibontakozásában a felperes is aktív szerepet vállalt, és a közéleti vita meghatározó szereplőjévé vált.

Az alperesi cikkek az műsor 1992. október 23-ai felvételének meghamisítására tartalmazzak állításokat, amely hamisítást a felperes sajtótájékoztatóján elhangzott: a felvételek vágtatlanságával kapcsolatosan tett, ellentmondásos nyilatkozatára és a cég1 cég nyilatkozatára alapítottak, amelyből kiderült, hogy a vizsgált kazetta nem a Kossuth téren forgott kamerából származik, vagyis ebben az értelemben, nem eredeti és nem vágatlan, mint ahogy azt a felperes nevezte.

Azt állapította meg, hogy a peradatok nem igazolták azt, hogy a műsorban sugárzott felvételek nem a Kossuth téren az esemény időpontjában készültek vagy nem abban az időrendi sorrendben, ahogyan azt levetítették. A cég1 vizsgálatának megállapításából az alperesi állításokkal ellentétben csak arra következtetett, hogy a megvizsgált beta kazettán található felvételek biztosan nem a kamerában behelyezett kazetta felvételei, hanem az egy vágott anyag. Ebből a logika szabályainak alkalmazásával nem következik, hogy az műsorban bemutatott felvétel technikailag hamis, és nem a valós eseményeket mutatta be. Megítélése szerint a hamisítás tényét a tárgyaláson megtekintett felvételek sem támasztották alá. Úgy minősítette, hogy a felperes a korabeli sajtótájékoztatón ellentmondásos nyilatkozatokat tett, az ún. muszter kazettával, a felvételek „vágtatlanságával” kapcsolatban, azonban az a rendelkezésre álló bizonyítékok (kiemelten a csatolt bírósági ítéletek tartalma) alapján tényként állapítható meg, hogy az ünnepségen – mások mellett – a bemutatott Árpád-sávós zászlót lengető, neonáci sapkát viselő fiatal is jelen volt, és a köztársasági elnök lemondását követelte a „le vele” bekiabálással. Ezt maga az érintett személy, személy24 állította a korábbi perben tett tanúvallomásában, ez pedig olyan tény, amit a kazetta vizsgálatának eredményére alapított okszerűtlen következtetésekkel cáfolni nem lehet.

A II. és IV. rendű alperesek azon védekezésével kapcsolatban miszerint a hamisítás azzal valósult meg, hogy a felperes által főszerkesztett műsor elhallgatta a tiltakozók másik nagy csoportját, az 56-os veteránokat jogkérdésnek, nem ténykérdésnek minősítette. Okirati bizonyítékként értékelte a korábbi ítéleteket, melyekben foglaltakkal szemben az eltelt 20 évben olyan új tény nem merült fel, amely a korábbiaktól eltérő ítéleti tényállás megállapítására adott volna okot. A jogerős ítéletek indokolásából kitűnően a korábban eljár

bíróságok széleskörű bizonyítást folytattak le, melynek során számos tanút hallgattak ki (az operatőr, a vágó, az archiváló, a felvételen látható szemtanúk), és értékelték a Legfőbb Ügyészség tényfeltáró vizsgálatának anyagait, az Országos Rendőr-főkapitányság Emlékeztetőjét, valamint a helyszínen szolgálatot teljesítő rendőrök jelentéseit. Utóbbiakkal összefüggésben a Fővárosi Bíróság a 47.Pf.25.598/1994/47. számú ítéletének 9. oldalán rögzítette, hogy a rendőri jelentésben foglaltakat az időrendiség tekintetében maguknak az érintetteknek a televízióbeli nyilatkozata cáfolja.

Az elsőfokú bíróság a 2020. április 30. napi cikk „hamis felvételt mutatott be a TV csatorna1 műsor című műsorában” a „kiderült, hogy a felvétel nem eredeti, ezt a cég1 vizsgálata is megerősítette, vagyis felperes meghamisította az eredeti felvételeket” közléseket tényállításoknak minősítette. A II. rendű alperes állításával kapcsolatban rámutatott, miszerint az műsor úgy tudósított az 1992-es megemlékezésről mintha skinheadek fütyülték volna ki a köztársasági elnököt, holott valójában idős 56-osok fütyülték ki, de a felperes által bemutatott anyag úgy került összevágásra, hogy máshol készült vágóképeket tettek be a műsorba, a II. rendű alperes azonban a kifogásolt tényállítások valóságát nem igazolta, mivel arra semmilyen bizonyíték nem merült fel, hogy máshol készült vágóképeket tettek a műsorba.

Kiemelte, hogy a cikk nem csupán az események egyoldalú bemutatását bírálta, hanem kifejezetten szándékos hamisítást állított. Nem osztotta azt az alperesi álláspontot sem, hogy mindez valós ténybeli alapokon nyugvó következtetésnek minősül, mivel korábban, 2000. március 22-én maga az portál1 tártá a nyilvánosság elé a felperes által indított személyiségi jogi perben hozott végső döntést, mely kimondta, hogy a felvételeknek az eredeti helyszíntől és időponttól való eltérésére bizonyíték nem merült fel, az műsor valósághűen számolt be a Kossuth téren történekről. Arra következtetett, hogy az újságíró a cikk közzétételekor pontosan tisztában volt (vagy a szakmája által megkívtant minimális gondosság tanúsításával tisztában kellett lennie) az ügyben utóbb keletkezett releváns tényekkel, ám azokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, és elhallgatta.

Elfogadta a felperes azon hivatkozását miszerint újságíróként a szakmai hitelességét alapvetően kérdőjelezi meg az olyan tényállítások, amelyek egy tudósítás tartalmának meghamisítására vonatkoznak. A tényállításokat sértőnek minősítette, mert objektíve alkalmasak a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, hitelének rontására, a nézők bizalomvesztésének előidézésére.

Azt állapította meg, hogy azt a valós tény, miszerint: „ezután nem dolgozhatott többet az TV csatorna1-ben egészen addig, amíg az párt kormány nem került hatalomra 1994-ben” abban a hamis színben tüntette fel, hogy a munkakörébe való visszahelyezése politikai döntés volt. Utalt ezzel kapcsolatban a munkaügyi perben hozott jogerős bírósági döntésre, melyet az írás elhallgatott. Ehelyett az írásában azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperest az 1994-es parlamenti választásokat megnyerő politikai párt döntése okán helyezték vissza állásába. A laikus olvasó a cikk elolvasása után arra következtethet, hogy a hamis felvételt bemutató felperest arra érdemtelenül, pártpolitikai alapon helyezték vissza a munkáltatójához.

A 2020. május 1-jén a www.portál21 oldalon megjelent „cikk címe2” című cikkben sérelmezett közlések közül a kifejtett indokok alapján valótlan tényállításokként értékelte a: „hamis felvételt mutatott be a TV csatorna1 műsor című műsorában”, valamint, a: „kiderült azonban, hogy a felvétel nem eredeti, ezt a cég1 vizsgálata is megerősítette” közléseket, mivel ezeknek az átlagos olvasó által értett tartalma az, hogy az műsor című műsorban bemutatott felvétel technikailag hamis, manipulált. A bíróság nem fogadta el e körben azt a védekezést, hogy a rendőrség a térről korábban már eltávolította a zászlót lengető személyt és társait, ezért ők a köztársasági elnök színpadra lépésekor már nem tartózkodtak a Kossuth téren, mert ezt a korábbi ítéletekben rögzítettek szerint maguk az érintettek nyilatkozatai cáfolták. Ezért

nincs jelentősége a felperes sajtótájékoztatóin elhangzott nyilatkozatai közötti ellentmondásnak sem.

Helytelennek minősítette a II. rendű alperes azon érvelését, miszerint a műsor elhallgatta a családott 56-osok elégedetlenségét, és ezzel a felperes megvalósította a hamisítást. A cikk valós tartalmát értékelve arra mutatott rá, hogy a felperes nem ezzel követte el a hamisítást, hanem a cég1 cég által megvizsgált felvétel manipulációjával.

A portál2 hírportálon, valamint a napilap nyomtatott napilapban 2020. május 2. napján megjelent „cikk címe3” című cikkben kifogásolt közlések közül valótlan tényállításként kezelte, hogy a felperes „hamisított felvételt mutatott be a köztelevízió műsor című műsorában”, mivel a kifejtettek szerint hamisítás nem történt. Valótlan tényállítás továbbá, hogy: „egy vizsgálat fényt derített a hamisításra”. Azt a valós tény, hogy emiatt a felperest kirúgták Az TV csatorna1-ből, majd az párt kormány 1994-es hatalomra kerülésekor vették vissza”, abban a hamis színben tünteti fel a cikk, hogy a felperes korábbi munkáltatójához való visszahelyezése politikai alapon történt, holott arra a munkaügyi perben hozott jogerős bírósági ítélet rendelkezése következtében került sor. E valótlan tényállítások sértő jellegével összefüggésben visszautalt a kifejtettek azzal, hogy alaptalannak minősítette azt az alperesi védekezést, miszerint a felperes társadalmi megítélése az ügy kapcsán már két évtizede kialakult, azonban a vita a mai napig nem dőlt el, a felperes társadalmi megítélése sem mondható rögzültnek. Értékelte, hogy az elmúlt 30 évben felnőtt egy újabb generáció, akik a felperest korábban nem ismerték, esetlegesen magát a politikai vitát sem ismerik, hiszen a társadalom e korcsoportja a vitatott események megtörténtekor még nem is élt. Ők az alperesi cikkekből kaptak tájékoztatást a felperesről.

A megyei hírportálokon és nyomtatott napilapokban 2020. május 2-án megjelent „cikk címe3” című cikkek azonos tartalmúak a „cikk címe3” című cikkel, ezért az elsőfokú bíróság a kifejtett indokolást tartotta fenn.

A 2020. augusztus 3-án a www.portál20 oldalán és 2020. augusztus 5. napján a portál21 oldalon közölt „cikk címe4” című cikk a közvitát részletesen, tényfeltáró céllal elemzi.

Jóhírnévsértést „A felperes vezette műsor meghamisította az eredeti felvételt.” Valótlanul híresztelte továbbá, hogy „az műsor meghamisította a történeteket”, hogy: „Ez volt a médiaháború egyik legnagyobb hamisítása.” közléssel kapcsolatosan állapított meg. Valótlan híresztelésnek tekintette azt, hogy: „Az műsor a volt nomenklátúra titkosszolgálati eszközeivel kreálta ezt a botrányt?”. Kiemelte, hogy hamisítás nem történt, és a közlések sértők is. A kérdésfeltevésbe bűjtatott tényállítás valóságára vonatkozóan semmilyen értékelhető bizonyíték a perben nem merült fel, ezen állításnak még vékony ténybeli alapja sem volt, ezért okszerű következtetésnek sem minősülhetett. Valótlan tény, hogy az műsor műsora egy titkosszolgálati eszközökkel kreált botrány volt. Azt is megállapította, hogy a II. rendű alperes azt a valós tény, hogy: „A fegyelmi bizottság elmarasztalta az műsor főszerkesztőjét.” a szövegrész kontextusát is figyelembe véve abban a hamis színben tüntette fel, hogy a munkáltató döntése alapos volt, ezzel szemben a felperes által indított munkaügyi perben hozott jogerős döntés szerint a felperes eltávolítása jogellenes volt.

Az elsőfokú bíróság eltiltotta a II. rendű alperest a további jogsértéstől.

Az elégtétel adását a jogsértést megállapító ítéleti rendelkezés nyilvánosságra hozatala iránti kérelem elrendelésével biztosította.

A jogsértő tartalom végleges eltávolítását az elégtétel adása körében nem tartotta értelmezhetőnek és indokoltnak, mivel az ítélet rendelkező részének közzététele a felperes esetében megfelelő erkölcsi reparációt eredményez.

Mint sürgősjelentet mellőzte személy2, újságíró, tanú2 és személy10 tanúk meghallgatását.

A III. rendű alperes által kiadott portál²² oldalon megjelent „cikk címe⁸” című cikkben a „felperest a köztársasági elnök kifütyüléséhez már ott sem lévő, korábban letartóztatott náciakat hamisító egykori tévést”, „a felperes által bemutatott bőrfejúek ekkor már rendőrségi őrizetben voltak.”, a „hamis felvételt mutatott be a TV csatorna¹ műsor című műsorában”, és „az eredetinek és vágatlannak nevezett felvételtől a cég¹ cég európai központjában mutatták ki, hogy hamisítvány” közléseket az elsőfokú bíróság valótlan tényállításoknak minősítette. Állásfoglalásának indokai tekintetében visszautalt a korábban kifejtettekre azzal, hogy a rendelkezésre álló korábbi ítéletekben rögzítettekkel szemben a III. rendű alperes sem tudta bizonyítani, hogy a cikkben „náciaknak” nevezett skinheadeket korábban vezették volna el, mint ahogy a kifütyülés elkezdődött, tehát valótlan az a tényállítás is, hogy a bőrfejúek ekkor már őrizetben voltak. Értékelte, hogy erre a tárgyaláson megtekintett korabeli felvételek sem szolgáltatnak bizonyítékot. Az TV csatorna¹ műsor³ 1992. október 23-ai adásának megtekintése alapján azt lehetett megállapítani, hogy amikor felkonferálják köztársasági elnök köztársasági elnököt és felzúg a tömeg egy része, a felvételen ernyő nem látszik, amikor a köztársasági elnök a színpadra megy, ernyő nem látszik, amikor a színpadon áll, továbbá a köztársasági elnök levonulásakor látszik néhány esernyő, majd a tömeget mutató felvételeken már több esernyő is látszik, de a felvételek alapján nem lehet arra következtetni, hogy a tömeg jelentős része esernyőt tartott. Ugyanezt a megállapítást tette az műsor vitatott felvételével kapcsolatban is. A néhány másodpercre bevágott, zászlót lengető férfit a kamera olyan közről mutatja, hogy abból arra nézve, hogy a környezetében tartottak-e vagy sem, és mennyi esernyőt, megállapítani nem lehet. Emiatt a bizonyítékként megjelölt korabeli felvételek egyike sem igazolta azt a III. rendű alperesi hivatkozást, hogy a skinhead, zászlót lengető férfiről készült felvétel nem a kifütyülés időpontjában készült. Ezt nem igazolta a cég¹ cég vizsgálatának eredménye sem, mert az arról szólt, hogy a vizsgált kazetta nem a kamerában forgott. Ilyen értelemben a felvétel megítélése szerint nem volt „eredeti” és „vágatlan”, de a Kossuth téri megemlékezésről készült felvételek időrendi megváltoztatására, a hamisításra a cég¹ cég vizsgálatának eredményéből okszerűen következtetni nem lehet. Arra következtetett, hogy a cég¹ vizsgálata sem igazolta azt, miszerint a felperes hamis felvételt mutatott be a TV csatorna¹ műsor című műsorában vagy, hogy a felvétel hamisítvány. A hamisításra vonatkozó, sérelmezett tényállításoknak megállapítása szerint nem volt valós alapja, ezért azt nem lehetett véleményként értékelni.

Mivel a portál²² oldalon 2020. augusztus 3-án megjelent cikk címe⁴” című, cikket az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szembeni kereset elbírálása során részletesen elemezte, az ott kifejtetteket tartotta fenn a III. rendű alperes esetében is, ezért az indokolás megismétlését mellőzte. Különbségként emelte ki ennél a cikknél, hogy a felperes egyes közlések esetében más személyiségi jog megsértésére hivatkozott, de jóhírnévsértés állítása a véleményként minősített közlések tekintetében alaptalan volt. Rámutatott, hogy a sérelmezett cikk nem tartalmaz olyan közlést, hogy: „igazolhatóan elmarasztalta a cég¹ vizsgálata”, ezért erre nem alapíthatott igényt a felperes.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja alapján eltiltotta a III. rendű alperest a további jogsértéstől. A megfelelő elégtétel adása körében a bíróság a II. rendű alperes esetében kifejtetteket tekintette irányadónak.

Az elsőfokú bíróság az V. rendű alperes által közöltek közül a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét, azon valótlan tény állítása tekintetében tartotta megállapíthatónak, hogy: „felperes kiválóan tud hamisítani videót, meg oda tud náciakat rakni, ahol egyébként nincsenek is”, továbbá, hogy: „felperesek egy már régebbi muszterből skinheadeket, meg ilyen neonáciakat vágtak bele”. E közlések tényállítások, melyeknek az átlagos néző szerinti tartalma az, hogy a felperes videót hamisított azzal, hogy oda tett „náciakat”, ahol azok nincsenek. Ehhez még azt is hozzátették a műsorban, hogy a hamisítást olyan módon követte

el, hogy „egy már régebbi muszterből skinheadeket, meg ilyen neonácikat vágtak bele”, vagyis a felperes már korábban felvett felvételek bevágásával manipulálta az adást. Értékelése szerint e tényállítások valóságát az V. rendű alperes sem bizonyította.

Alperesi érveléssel szemben a cég1 vizsgálata és a felperes sajtótájékoztatóján tett ellentmondásos nyilatkozatai nem támasztották alá a hamisítás tényét, csak azt, hogy a felvétel nem a megjelölt kamerából származik. A műsorban bejátszott felperesi nyilatkozatokból a logika szabályai szerint nem vonható le okszerűen az a következtetés, hogy az műsorban bemutatott zászlólengető személy nem volt ott a Kossuth téren, és azért nem volt ott, mert őt „egy már régebbi musterből vágták be”. Ezen állításoknak nincs semmilyen valós ténybeli alapja, ezt már önmagában a zászlólengető személy 20 évvel korábban tett tanúkénti nyilatkozata cáfolta. Ebből következően az akkori botrányról való tájékoztatásra utaló védekezés sem foghatott helyt. Az V. rendű alperes a perbeli politikai vitáról bármikor tájékoztathatja a nézőket, magyarázhatja a történeteket, a felperesre kedvezőtlen következtetések levonásával gazdagíthatja a közvitát, de a sajtószabadság sem korlátlan, még közügyeket érintően sem. A sajtószabadság korlátját képezik az egyes személyiségi jogok, ekként a valótlan tényállításokkal összefüggésben a jóhírnév védelme is (Abh2., ABH 1994, 219, 230.). A vizsgált tényállítások sértő jellege egyértelműen megállapítható, e vonatkozásban a bíróság a fentiekben kifejtettekre utal vissza.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja alapján eltiltotta az V. rendű alperest a további jogsértéstől. A megfelelő elégtétel adása körében a II. rendű alperes esetében kifejtett érvek alapján határozott. Kitért arra, hogy az elrendelt elégtétel adását a sérelmezett, de már nem létező „műsor2” című műsorhoz leginkább hasonló "műsor9" című véleményformáló műsorban kell megjelentetni, mert ez biztosítja azt, hogy arról azonos nézőközönség szerezzon tudomást. A portál10 kezdőoldalán való közzétételnek nem volt indoka, ezért az erre irányuló kérelmet elutasította.

Valamennyi további, a felperes által sérelmezett közlés tekintetében a keresetet elutasította, tekintettel a közlések véleménynyilvánító jellegére.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj körében értékelte, hogy alkotmányos szempontból a hamisnak bizonyult tények esetében is indokolt figyelembe venni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekét.

Mérlegelése körében figyelembe vette, hogy a felperest sértő közlések jól behatárolható időszakban: 2020 áprilisától 2020 augusztusáig jelentek meg a magyar médiarendszer legkülönbözőbb felületein. A felperessel 5 hónapon keresztül intenzíven, országos és megyei szinten, lejárataánszerűen foglalkozott a sajtó, rögzítette, hogy az interneten megjelent cikkekben foglalt jogsértő tartalmak jelenleg is elérhetők, amit a jogsértés súlyát növelő körülményként értékelt. Figyelembe vette azt is, hogy a valótlan tényállításokban a felperest szándékos hamisítással, csalással vádolták meg, ami ugyancsak növeli a jogsértés súlyát, továbbá az alperesek úgy hallgatták el a korábbi perekben hozott ítéletek tényét és tartalmát, de az utóbb nyilvánosságra hozott titkosszolgálati jelentés tartalmát is, hogy az abban foglaltak minden nehézség nélkül elérhetők voltak. Ezért minden alperes esetében megállapíthatónak ítélte hanyagul, nem a szakma szabályainak megfelelő magatartás tanúsításával jártak el, továbbá nem biztosítottak a felperes számára lehetőséget az álláspontja közlésére.

A felperes előadásából elfogadta azt az állítást, hogy a szakmájában azt tapasztalta, hogy egyes újságírók még mindig csalóként tekintenek rá, mert ezt önmagában a megjelent száma igazolta. Azt is sérelmesnek tartotta, hogy hosszú idő múltán, és egy hosszú peres eljárást követően újból magyarázkodnia kell a nyilvánosság előtt.

Értékelte, hogy sérelemdíj mértéke körében, miszerint jogsértőnek csak a kifogásolt közlések egy része bizonyult, továbbá a becsülethez fűződő jog megsértését egy esetben sem állapította meg.

A felperes a II. rendű alperes, mint az I. rendű alperes jogutódja esetében nyomatékkal értékelte azt a körülményt, hogy a jogelőd az portál1 weboldalon közzétett, 2000. március 22-én közölt cikk tartalmának figyelmen kívül hagyásával tette közzé a sérelmezett cikket, emiatt a felróhatóság mértéke is nagyobb volt, erre tekintettel az országosan nagy olvasottsággal rendelkező portál1 oldalon megjelölt cikkben foglalt jóhírnevet sértő állításokért a bíróság 200.000 forint sérelemdíjat állapított meg.

Kiemelte, hogy a II. rendű alperes jelentette meg a legtöbb kifogásolt cikket. A közepes olvasószámmal rendelkező portál21 oldalon 2020. május 1-jén megjelent cikk jóhírnevet sértő közlései miatt 100.000 forint, az annál nagyobb olvasószámmal rendelkező portál2 hírportálon, valamint a napilap nyomtatott napilapban 2020. május 2. napján megjelent jóhírnevet sértő közlések okán a felperesnek 150.000 forint sérelemdíjat tartott megállapíthatónak. A megyei hírportálokon és nyomtatott napilapokban 2020. május 2-án megjelent cikkek azonos tartalmúak, amelyek egyidőben, az ország valamennyi nyomtatott megyei lapjában és azok online kiadásában jelentek meg, amely azt eredményezte, hogy a helyi közéletet is figyelemmel kísérő, a jellemzően nyomtatott újságot olvasó idősebb, vidéken lakó generáció számára is elérhetővé vált a jogsértő tartalom, olyan polgárok számára, akik maguk is megélték a vitás eseményt és van ismeretük a felperesről. Ilyen körülmények között indokolt magasabb összegű sérelemdíj megállapítása, ezért 1.000.000 forint sérelemdíjat határozott meg. A portál20 és a portál21 oldalakon megjelent újságíró által írt cikk azonos tartalmú, és a két hírportál kisebb, illetve közepes látogatottsággal rendelkezik, ezért a bíróság 250.000 forint sérelemdíjat állapított meg a hóhírnevet sértő állítások miatt. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a cikkeket másodközlésben, részben linkelés útján tette elérhetővé a II. rendű alperes, mivel ezt a valótlan híresztelés tipikus tényállásának minősítette.

Mindezek alapján a bíróság a hazai médiapiacra legnagyobb véleményformáló erővel rendelkező II. rendű alperest összesen 1.700.000 forint sérelemdíj megfizetésében marasztalta.

A III. rendű alperes vonatkozásában a 2020. május 1-jén a kisebb olvasottsággal rendelkező portál22 oldalon megjelent cikkel összefüggésben követelt sérelemdíjból a bíróság 200.000 forintot tartott megalapozottnak, mivel a becsületsértésre alapított követelés teljes egészében alaptalan volt, a jóhírnévsértés is csak részben volt alapos. Az ugyanitt 2020. augusztus 3-án megjelent újságíró cikk esetében a bíróság kiemelten értékelte a szerző személyében rejlő felróhatóság súlyosabb fokát, ezért itt 400.000 forint sérelemdíjat ítélt meg a jóhírnevet sértő közlések miatt. A bíróság ezért összesen 600.000 forint sérelemdíj megfizetésében marasztalta a III. rendű alperest.

A IV. rendű alperes esetében a jóhírnévsértés miatt 100.000 forint sérelemdíjat állapított meg figyelemmel arra, hogy az internetes sajtótermékben és a napilap18 nyomtatott számában is megjelent a sérelmezett közlés, és ezen médiatartalmaknak széles olvasóközönségük van.

Az V. rendű alperes esetében a bíróság kiemelten értékelte, hogy a TV csatorna2 magas nézettséggel rendelkező országos televíziócsatorna, ezért a jogsértő állítások széleskörű nyilvánossághoz jutottak el. Az V. rendű alperes esetében 600.000 forint sérelemdíj megítélését tartotta szükségesnek, egyben elégségesnek a felperest ért nem vagyoni sérelmek kiegyenlítéséhez.

A perköltség viseléséről a Pp. 87. § (2) bekezdése – az alperesek perbeli érdekeltsége arányában – és a Pp. 83. § (3) bekezdése alapján határozott. Az alpereseket kötelezte a

felperes perköltségének megfizetésére, amely a felperes jogi képviselétével összefüggésben felmerült költséget jelentette, amit a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számított. A felperes megbízási szerződést nem csatolt, ezért arra alapítottan perköltséget megítélni nem lehetett.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett kereseti illeték megfizetéséről a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben II., III., és V. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést.

[3] A II. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen a felperes keresetének teljes egészében való elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére való kötelezésének mellőzését kérte.

Álláspontja szerint a terhére jogsértés nem állapítható meg, mert a sérelmezett közlések objektíve nem olyan sértők, melynek tűrésére a felperes ne lenne köteles.

Abból indult ki, hogy a felperes közszereplő, melyre tekintettel fokozottan tűrni köteles a személyét érintő kritikus állításokat. E körben utalt a 7/2014. (III. 7.) AB, a 13/2014. (IV. 18.) AB és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatokban foglaltakra.

Elsősorban azzal érvelt, hogy a sérelmezett közlések közéleti vitához kapcsolódtak. Ténykérdésnek minősítette, hogy a felperes a kifütyülésről szóló riport megjelenése után az akkori munkahelyén belül is kritikát kapott a felvétel összevágásának hamissága miatt és emiatt a felperes sajtótájékoztatón magyarázkodott. megítélése szerint ezzel kapcsolatos vita a mai napig nem dőlt el, és a történések felemlegetése sértő jelleggel nem járhat, mert a felperes társadalmi megítélése az ügy kapcsán már kialakult. A sajtó nem marasztalható el azért, mert a tevékenységét végezve a közéleti eseményekről, vitákról beszámol.

A sérelmezett közlések miatt a felelőssége nem állapítható meg, mert a felperes a közlések tűrésre köteles, közléseit pedig a véleménynyilvánítási szabadság oltalmazza

Álláspontja szerint a sérelmezett közlés sértő jelleggel sem bír. A Felperes társadalmi megítélése az ügy kapcsán már kialakult.

Kiemelte, hogy a felperes közszereplőnek minősül, akivel szemben éles bírálatok és állítások fogalmazhatók meg, amelyekkel szemben fokozottabb tűrés kötelezettsége keletkezik.

Megítélése szerint a felperes, mint közéleti szereplő rendelkezik olyan, a lakosság szélesebb körét elérő eszközrendszerrel, amellyel az általa sérelmesnek vélt közlés hatását ellensúlyozni képes.

Előadta, hogy a felperes a jogsértésből eredő hátrányok bekövetkeztére nem hivatkozott, ilyen hátrányokat nem bizonyított. Az általános élettapasztalatok alapján nem vonható le olyan következtetés, amely szerint a felperes sérelemdíjra lenne jogosult. Kifejtette, hogy a sérelemdíj magánjogi szankció, amelynek elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja. A nemvagyoni sérelmet okozó jogellenes magatartások szankciója esetében a kompenzációs és a megelőző (preventív) funkció nem különíthető el élesen, az összefonódik, ugyanakkor csak kivételesen, speciális tényállási elemek megléte esetén kerülhet előtérbe a preventív funkció. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság által jogsértőnek minősített tényállítás nem minősül olyan közlésnek, amelyek

felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná. A cikkek témájára és politikai környezetére tekintettel nem vagyoni sérelem a felperes esetében nem állapítható meg

[4] A III. rendű alperes fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt mérlegelte okszerűtlenül, hogy az alperesi következtetések levonására a peradatok nem szolgáltak elegendő ténybeli alapot.

Megítélése szerint a jogvita elbírálása során a nagyobb hangsúly azon van, hogy a felperes főszerkesztésében adásba került műsor műsor az eseményeket azzal mutatta be, mintha az kiemelten a skinhead tüntetők akciója lett volna, és ezen álláspont igazolására a műsorban összesen egy árpádsávós zászlót lengető katonai sapkát viselő 20-25 év körüli férfi került – száraz időben – bevágásra és arcának kimerevítésére azzal a kommentárral, hogy a térnek ezen a részén neonáci sapkás, árpádsávós zászlót lengető fiatalok is ordítottak.

A tudósításokban az látható, hogy amikor a köztársasági elnök az emelvényre állt, majd végül a tömeges füttykoncert hatására levonult, esett az eső (a téren állók egy része kinyitotta az esernyőjét), ehhez képest a néhány másodpercre bevágott skinhead férfi láthatóan száraz időben, elkülönülten állt.

Ehhez képest jelentősége van az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen ismertetett ténynek, miszerint a cég vizsgálatainak eredménye azt igazolta, hogy a felperes által rendelkezésre bocsátott ún. beta kazettán található felvételek nem a kamerába helyezett kazetta felvételei voltak, és az egy vágott anyag, továbbá a felperes a kazetta eredetéről ellentmondásba keveredett a nyilvánosság előtt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte azt, hogy a fenti tények nem jelentenek kellő alapot arra a következtetésre, hogy a skinhead, zászlót lengető férfiről készült felvétel nem a kifütyülés időpontjában készült.

Megítélése szerint a megállapítható tények –a felvételek és a felperes korabeli magyarázkodásai – elegendő ténybeli alapot jelentenek ilyen következtetés levonására. Az ítélezési gyakorlat szerint a vélemény kifejtésének jogszerűségét megalapozza az, ha a kifejtett vélemény – mint ebben az esetben – legalább vékony ténybeli alappal bír. Ez a ténybeli alap az, hogy az műsor felvételén egyetlen skinhead férfi látható, a tömegfelvételtől eltérő időjárási körülmények között, és a felperes korabeli sajtótájékoztatói alkalmával egymásnak ellentmondó, egymást kizáró kijelentéseket tett.

Előadta, hogy azon közlés miatti marasztalással összefüggésben, mely szerint a fegyelmi bizottság elmarasztalta az műsor főszerkesztőjét, az elsőfokú ítélet nem tartalmaz indokolást. A közlést az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel kapcsolatban értékelte az elsőfokú ítélet [85] bekezdésében, és a [99] bekezdés utal a II. rendű alperessel kapcsolatban kifejtettekre, azonban abból nem állapítható meg teljes bizonyossággal, hogy mely konkrét közlésekkel összefüggésben. Az elsőfokú bíróság álláspontját helytelennek minősítette, mert a közlés kontextusából nem szűrhető le olyan következtetés, mintha a felperessel szemben folytatott fegyelmi eljárás véglegesen eldöntötte volna a felperes felelősségét, ezáltal az nem minősíthető jogsértőnek.

[5] Az V. rendű alperes fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el, és kötelezze a felperest az első és másodfokú költségeinek megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj

mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel kérte megállapítani áfa-val növelten.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat részben nem megfelelően értékelte, helyes tényállást is csak részben állapított meg, ezért az abból levont jogi következtetése sem helytálló.

Abból indult ki, hogy a felperes közszereplő, melyre tekintettel nagyobb türelmet kell tanúsítania a személyét ért esetleges „támadásokkal” szemben. álláspontja szerint a sérelmezett közlések nem lépték túl a szabad véleménynyilvánítás megengedett kereteit figyelemmel arra is, hogy azok nem becsmérlő, gyalázkodó kijelentések. A közszereplői mivoltot értékelendőnek tartotta az esetlegesen megállapítandó sérelemdíj mértékénél is, mert a felperes a nem közszereplőkhöz képest jelentősen alacsonyabb összegű sérelemdíjra tarthat igényt, ezt azonban az elsőfokú határozat nem vette figyelembe.

Hivatkozott arra, hogy a „felperes kiválóan tud hamisítani videót, meg oda tud nációkat rakni, ahol egyébként nincsenek is”, továbbá a „felperesek egy már régebbi muszterből skinheadeket, meg ilyen neonácikat vágtak bele” közlések részben valós tényállításnak minősülnek, mert a cég1 vizsgálata alátámasztotta, hogy a szalagon nem videokamerával készült eredeti felvétel van, hanem egy későbbi időpontban stúdióképmagnón montírozott képsor.

Álláspontja szerint a sérelmezett tényállítások valóságok, mert akkoriban az ügyből hatalmas média és politikai botrány volt, melynek során menesztették a felperest, és ezen időszak eseményeit ismertette a sérelmezett közléssel, másrészt a változtatás, hamisítás tényét a cég1 vizsgálata is megerősítette.

Előadta, hogy a tájékoztatási kötelezettségének eleget téve ismertette az akkori botrányt, ami valós tényállításnak minősül.

Ezen túlmenően az elsőfokú ítéletének [50] bekezdésére utalással előadta, megnyilatkozásai közügyben történtek, ebből következően a jogvita elbírálása során a bíróságnak abból kellett kiindulnia, hogy a felperest fokozott tűrési kötelezettség terheli és a közéleti vita kibontakozásában maga is aktív szerepet vállalt. A műsor főszerkesztőjeként szakmai felelősséggel tartozott a tudósításért és a nyilvánosság előtt tartott sajtótájékoztatón reagált a műsor című műsor 1993-as adására, ezzel a kritizált műsort és Az TV csatorna1-n belüli folyamatokat, továbbá saját személyének megítélését is a nyilvánosság elé vitte, formálva a társadalom adott esetről való vélekedését, mindezzel a közéleti vita meghatározó szereplőjévé vált.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság megfogalmazta, hogy a keresetet miért kellett volna elutasítani a hamisítással kapcsolatban, még pedig azzal, hogy az események közéleti-politikai vita tárgyai évtizedek óta, mely a mai napig nem zárult le.

Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg a híradások apropóját. A sérelmezett megállapítások a felperesnek a kinevezésével kapcsolatos bírálatát, alkalmasságát célozták egy véleményműsorban. Az ezzel kapcsolatos közéleti-politikai vita a mai napig tart, mely a jóhírnév megsértését nem eredményezhette a vélemény jellege miatt. A vékony ténybeli alap, mely a híradások alapjául szolgálhatott, a hamisítás körében kialakult politikai-közéleti botrány, ezért az ebből levont következtetések, vélemények miatt nem lehet jogsértést megállapítani.

Hivatkozott továbbá arra, hogy jogsértés hiányában, a felperes sérelemdíjra és egyéb objektív jogkövetkezmények alkalmazására sem jogosult. Előadta, hogy a megítélt 600.000 forint összegű sérelemdíj eltúlzott a kialakult bírósági gyakorlatra és az esetleges jogsértés súlyára tekintettel. A sérelemdíjra vonatkozó igény teljes elutasítását, másodlagosan mérséklését indítványozta.

Álláspontja szerint a sérelemdíj matematikai, cikkenkénti megbontása ellentétes a Ptk-val és a bírói gyakorlattal is. A felperest a közlések vonatkozásában esetlegesen ért sérelmet kell a bíróságnak összesíteni és egy összegben meghatározni a sérelemdíjat és azt megosztani a jogsértés súlya tekintetében az alperesek között. Arra mutatott rá, hogy a felperes jóhírneve egységes, amit egy hasonló vagy ugyanolyan tartalmú közlés egyaránt sérthet. Ebből következően ugyanazon sérelmezett közlés miatt a személyiségi jog nem sérült nagyobb mértékben, ezért a további alperesi kötelezések alapján a reparációra részben sor került, melyre tekintettel az esetlegesen megsértett jog miatt a sérelemdíjat a felperes részben megkapja.

A perköltség vonatkozásában úgy nyilatkozott, hogy a határozat sérti a Pp. 83. § (2) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy túlnyomó részt pernyertes lett, azonban jelentős mértékű perköltség megfizetésére kötelezte. Arra az esetre, ha a kereset jogalapja és összege tekintetében a fellebbezése nem vezetne eredményre, a perköltség viseléséről a pernyertesség arányai szerinti rendelkezést kérte, a felperes perköltségviselésének megállapításával.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesek – megbízási szerződés alapján számított – másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte, mely alapján a II. rendű alperessel szemben 300.000 forintot, a III. rendű alperessel szemben 120.000 forintot, az V. rendű alperessel szemben 150.000 forintot számított fel.

Valamennyi alperes fellebbezésével kapcsolatosan előadta, hogy előterjesztett bizonyítékok nem jelentettek a már korábban vizsgáltakhoz képest új bizonyítékot, ezért az elsőfokú bíróság nem tudott más következtetésre jutni, mint a korábbi eljárásokban. Valamennyi korábbi bírósági eljárásban (Pfv.IV.20027/1999/3; 47.Pf25598/1994/47; és a Munkaügyi Bíróságon 14.M.3958/1993/3) sikerrel bizonyította, hogy valósághű volt az műsor riportja – a mostani eljárásban pedig az alperesek nem szolgáltattak új bizonyítékot ennek ellenkezőjére. A jelen eljárás ezért az alperesek legfőbb tényállítását nem igazolta. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy korábban a Legfelsőbb Bíróság döntése vitathatatlaná tette azt, miszerint az műsor a valóságnak megfelelően tudósított a Kossuth térről.

Mindegyik fellebbezés tekintettel rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által a tűrési kötelezettséggel kapcsolatosan kifejtett álláspontja helyes, miszerint a valótlan közléseket egy közszereplőnek sem kell tűrnie. Az elsőfokú bíróság nemcsak az objektív bizonyíthatóság alapján állapította meg a jogsértéseket, hanem azért is, mert a valótlan tényállítás nem védendő a vélemény szabadság szempontjából. Kiemelte, hogy az eltelt idő alatt felnőtt generáció számos tagja csak az alperesi közlésekből értesült az eseményről, mégpedig téves interpretációban.

Osztotta az elsőfokú bíróság sérelemdíj megállapításával kapcsolatosan álláspontját, hogy külön-külön marasztalta az alpereseket a sérelemdíjban. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíjat helyes mérlegeléssel állapította meg, annak mértéke egyik alperes esetében sem eltűzött.

A II. rendű alperes fellebbezése tekintetében kifejtette, hogy a sorozatos jogsértés, mellyel a számos lapban és internetes oldalon közzétette a valótlan híreket, a sérelem mértékét befolyásolja. Megítélése szerint a jogsértést az alperes kampányszerű lejáratás keretében valósította meg, ezért a terhére megállapított sérelemdíj megalapozott, különös tekintettel arra, hogy az alperes és a jogelődje is tudott arról, hogy a munkaügyi bíróság már 1994-ben felmentette, de ezt a tényt a II. rendű alperes elhallgatta. Az elsőfokú bíróság jogszerűen

mondta ki, hogy a II. rendű alperes cikkeiben foglaltak személyiségi jogsérelmet jelentettek. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciórendszert méltányosnak, a prevenció szempontjából hatékonynak, és reparatívnek minősítette.

Álláspontja szerint tévedés politikai szereplőnek minősíteni, mert újságíróként nem tudja magát ugyanúgy megvédeni, mint egy politikus. Saját magával kapcsolatosan ugyanis nem tehet közzé a sajtóban írásokat, műsorokat, legfeljebb a Web2 felületeit használhatja e célra.

Utalt arra, hogy nem lehet helytálló a sérelemdíj megállapítását vitató és mértékét kifogásoló II. rendű alperesi érvelés, mert a II. rendű alperes archívumában 2000.évből megtalálható a felperes által vitatott közlésekkel teljesen ellentétes, a felperest valós időben rehabilitáló álláspont, tartalom.

Helyesnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes esetében egyfelől jogutódi minőségére tekintettel állapított meg magasabb összegű sérelemdíjat, másfelől a sérelmezett cikket mennyiségét is helyes vette figyelembe.

A sérelemdíjat álláspontja szerint szintén megalapozza, hogy újságíró passzív résztvevője volt a 90-es években folyt pereknek, és a II. rendű alperes úgy jelentette meg a sérelmezett tartalmat, hogy az nem felelt meg a valóságnak.

A II. rendű alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben, a 2000-es évek óta nem szembesült a sérelmezett állításokkal, és 20 év elteltével egy olyan rágalomkampányt zúdítottak a nyakába, amelynek a központi tényállítás szerinti valótlansága, köztudomású tény kellett volna, hogy legyen. A társadalmi megítélése ezen cikkek miatt a hátrányára változott meg, és ez annak köszönhető, hogy a II. rendű alperes elmulasztotta tanúsítani a tőle elvárható gondosságot.

A III. rendű alperes fellebbezésével kapcsolatban rámutatott, hogy az elsőfokú döntés a közszereplői voltát megfelelően értékelve, nem részesítette védelemben a valótlan állításokat.

Álláspontja szerint nincs jelentősége, hogy a III. rendű alperes miként értékeli a felvételek vágtatlanságával kapcsolatos, kamerából kivett kazettákra vonatkozó, sajtótájékoztatón elhangzott szavait. Ezzel összefüggésben hivatkozott az elsőfokú bíróság 42. sorszámú jegyzőkönyvében rögzítettekre. Kiemelte, hogy a sérelmezett állításait nem igazolta a III. rendű alperes, és az elsőfokú bíróság összevetve a korábbi peradatokat az alperesi bizonyítással, arra következtetett, hogy a hamisításra vonatkozó sérelmezett tényállításoknak nem volt valós alapja, és azokat nem lehetett véleményként értékelni.

Utalt arra is, hogy a III. rendű alperes a korábban elmarasztalt műsorvezető által mondottakra próbált hiteles információként hivatkozni. Előadta, hogy újságíró cikke esetében a véleménynek még vékony ténybeli alapja sincs. A III. rendű alperes szerzője úgy írt a fegyelmi vizsgálatról, mintha jogszerű fegyelmi eljárás igazolta volna a manipulációt, azt pedig elmulasztotta közölni, hogy az eljáró bíróságok a belső vizsgálati megállapításokat megalapozatlannak találták.

Az V. rendű alperes fellebbezése tekintetében visszautalt a II. és III. rendű alperesek fellebbezéseivel kapcsolatosan előadottakra.

Kitért arra, hogy a jóhírnév megsértésének feltételeit helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a sérelmezett műsor2-adás tekintetében. Az V. rendű alperes sem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének, perdöntő információkat hallgatott el és tetszése szerint szelektált a régmúlt tényei vagy annak vélt momentumai közül. A véleményszabadság és türeli kötelezettség nem alkalmazható a valóság meghamisítására, a közvélemény félrevezetésére, a felperesről olyan állítások közlésére, amelyek korábban igazolhatóan kiderültek, hogy valótlanok.

Vékony ténybeli alapra vonatkozó hivatkozás megítélése szerint iratellenes, mert az V. rendű alperes a lefolytatott bizonyítás eredményét figyelmen kívül hagyta.

Meggyőződése szerint a sérelemdíjigényhez külön nem kellett bizonyítania semmit, arra az alpereseket terhelő bizonyítás eredménytelensége okán tarthatott igényt. Nyilatkozott arról, hogy különösen sérelmesnek és méltatlannak tartja, hogy 23 évvel azután, hogy egy évtizedet harcolt az igazáért, most ugyanazon valótlanságok alapján ítéli meg a széles közvélemény.

Kérte, hogy a másodfokú bíróság az V. rendű alperes "műsor9" műsorának megszűnése miatt a „műsor10” című műsorban való elégtétel adására kötelezze. Utalt arra, hogy nem kívánt csatlakozó fellebbezést benyújtani e tekintetben, mert az elégtétel adását az elsőfokú bíróság elrendelte, de fontos érdeke függ az ítéleti rendelkezés végrehajthatóságához.

[7] Az alperesek fellebbezései nem alaposak.

[8] A másodfokú bíróság az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező jogszabálysértést nem tapasztalt, ilyenre a fellebbező felek sem utaltak, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint az ügy érdemében döntött. A másodfokú bíróság a fellebbezéseket tárgyaláson bírálta el, tekintettel arra, hogy ezt a felperes a Pp. 376. § (1) bekezdésének a) pontja szerint kérte.

[9] A másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság határozatában foglalt és az alperesek által fellebbezéssel támadott rendelkezésekkel és azok indokaival. Az elsőfokú bíróság döntésében valamennyi keresettel érvényesített közlés tekintetében állást foglalt, azokkal kapcsolatosan a bizonyítékok egyenkénti és összeségükben való értékelését elvégezve, logikus, a jogszabályoknak megfelelő és a bírói gyakorlatot követő döntést hozott, melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság – elenyésző pontosítás szükségességét figyelembe véve – maradéktalanul egyetértett.

[10] A II. és V. rendű alperesek fellebbezéseinek hangsúlyos része volt az az érvelés, mely szerint a felperes közszereplői státuszánál fogva fokozott tűrést köteles tanúsítani a vele kapcsolatos közlések tekintetében és ez eleve olyan körülmény, melynek a kereset elutasítását kellett volna eredményeznie.

[11] A másodfokú bíróság a vizsgálati szempontok értékelésével kapcsolatosan elsősorban arra mutat rá, hogy a Ptk. 2:44. §-a olyan generálklauzula, amely közvetett módon képes a magánjogi viták során az alkotmányjogi megfontolások érvényesülését lehetővé tenni. A közszereplői minőség, mint a személyiségi jog esetleges korlátozó tényezője, csak a perbe vitt személyiségi jogsérelem eldöntését követően vizsgálható elem, amely esetlegesen a magánjogi értékelés eredményét képes meghajlítani.

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezésekkel érintett szövegeket és szövegrészeket megfelelő értelmezéssel vizsgálta és logikusan következtetett ezek esetében arra, hogy azok kivétel nélkül tényállításokat tartalmazó közlések. Ezen álláspontját megfelelően indokolta,

messzemenően figyelembe véve és értékelve az alperesi védekezésekben foglaltakat. Megfelelően értékelte a korábban született fővárosi bírósági, munkaügyi bírósági és legfelsőbb bírósági határozatokban foglaltakat és mindezekhez képest maga is külön vizsgálta a rendelkezésre álló egykori televízió felvétel alapján a korabeli eseményeket. A bizonyíthatósági teszt [Csánics kontra Magyarország, EJEB (12188/06) 2009. január 20., 38. bekezdés] alkalmazásával helytállóan állapította meg azt, hogy a sérelmezett közlésekben hamisítással és ezzel összefüggésben a köztelevízióból emiatt eltávolításával kapcsolatos közlések tényállításnak minősültek és a bizonyíték értékelés alapján helytállóan állapította meg, hogy ezen közlések valótlannak minősülnek.

[13] Az elsőfokú bíróság a korabeli események sorrendiségével, körülményeivel kapcsolatosan megfelelően értékelte a felperes által korábban csatolt (69.P.23.419/2020/1. alatti mellékletek) közül a Fővárosi Bíróság 47.Pf.25.598/1994/47. számú határozatát, ahol a bíróság összevetette a rendőri jelentésben foglaltakat, az érintett személy²⁴ nyilatkozatával és a korabeli értékelés végkövetkeztetése pedig az volt, hogy a szakvéleményekből sem lehetett arra következtetni, hogy a felvétel anyagában manipuláció történt volna.

Szintén a korabeli 14.M.3958/1993/11. számú ítélet is arra következtetett, hogy az érintett adás valóságghű tájékoztatást tartalmazott.

[14] Az alperesek fellebbezéseiben felvetetteket az elsőfokú bíróság kivétel nélkül értékelte és értékelésében logikai, illetőleg tartalmi hibát a másodfokú bíróság nem tapasztalt. Az V. rendű alperes fellebbezésében említett cég¹ vizsgálat tekintetében az elsőfokú bíróság határozatának [62] bekezdésében adott részletes elemzést, mellyel a másodfokú bíróság teljes egészében egytértett. Az V. rendű alperes azon fellebbezési előadása, hogy a vizsgálat a hamisítás tényét megerősítette volna, nem helytálló.

[15] A II. rendű alperes fellebbezésbeli érvelése figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy a cikkei a hamisítást, ennek vizsgálati megerősítését és ezek következményeként a köztelevízióból való eltávolítást, az átlagolvasó számára teljesen egyértelmű, más értelmezést nem engedő tényállításként tették az írások főgondolatává. A fellebbezés általánosságban érintette azt, hogy a korabeli események vita tárgyát képezhették, azonban a sérelmezett közlések II. rendű alperesi interpretációja nem ezt jelentette, hanem azok függetlenítették magukat a felvétel hamisításával kapcsolatos korábbi jogi és szakértői vizsgálatának eredményétől.

[16] Ugyanez vonatkoztatható az V. rendű alperes fellebbezésében foglaltakra is. Az a körülmény, mely szerint az eset idején politikai botrány volt, nem igazolja az alperes felvetéseit, ugyanis a botrányt követő részletes vizsgálatok és eljárások nem igazolták a felperest ért negatív vélekedéseket. Az elsőfokú bíróság pedig értékelte a felperes korabeli magyarázkodó magatartását is.

[17] Nem lehetett továbbá sérelmezett közléseket olyannak tekinteni, melyek esetleg polemikus stílusban tárgyalják a kérdéses eseményeket, mert kiindulópontjaikként, központi gondolatukként éppen a felperes meghatározó módon érintő valótlan közléseket tettek.

[18] Nem osztotta a másodfokú bíróság a II. rendű alperes fellebbezésében foglalt azon álláspontot, miszerint a II. rendű alperes terhére rótt közlések esetében sértő jelleg nem tulajdonító a közléseknek. A felperes hivatásszerű televíziós munkásságával kapcsolatos közlések, melyek szorosan az ebbéli tevékenységéhez kötődő morális és jogi értelemben vett elítélendő magatartást írtak le, a Ptk. 2:45. § (2) bekezdés szerinti sértő tartalmúnak minősülnek.

[19] A III. rendű alperes skinhead tüntetők akciójával kapcsolatos és az időjárási körülményeket előtérbe helyező vizsgálati szempontokat az elsőfokú bíróság figyelembe vette és azokat megfelelően értékelte (lásd: elsőfokú ítélet [96]).

A cég1 vizsgálatának eredményét és az abból levonható logikus következtetést is érintette a határozat, ezen megállapításokkal is egyetértett a másodfokú bíróság.

[20] A III. rendű alperes fellebbezésének azon kitételével kapcsolatosan, mely szerint „a fegyelmi bizottság elmarasztalta az műsor főszerkesztőjét” közléssel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság a határozatának [85] bekezdésében adott indokolást. A bíróság az ítélet [99] bekezdésében visszautalt a korábban kifejtettekre, ugyan pontosan nem jelölte meg számszerűen a bekezdést, de a II. rendű alperessel szemben kereset elbírálásával kapcsolatosan tett utalásaként egyértelműen azonosítható az elbírálás ténye. A fent idézett szövegrésszel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság a 33-34. oldalon fejtette ki az álláspontját. Abból pedig megállapítható, hogy mely konkrét közléssel összefüggésben állapította meg a jogsértés tényét.

[21] A 3111/2022. (III. 23.) AB határozatban foglaltak figyelembevételére nem kerülhetett sor, mivel véleménynyilvánító jelleg nem volt tulajdonítható a sérelmezett közléseknek.

[22] A tényállító közlések jogsértőnek minősítését követően lehetett érdemben azt figyelembe venni, hogy esetlegesen a felperes közszereplői volta mennyiben befolyásolja a személyiségi jogvédelem alkalmazásának lehetőségeit [Ptk. 2:44. §]. E vonatkozásban kell hivatkozni a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban foglaltakra. A határozat kifejti azt, hogy a közszereplőnek tűrési kötelezettsége van szűk körben valótlan tények közlésével kapcsolatosan is. Ezen álláspontját azonban a testület a vélemények alapjaként kifejtett közlésekkel kapcsolatosan fejtte ki. Abban is állást foglalt, hogy még a közéleti szereplők is igényelhetnek jogvédelmet a hamis tényállításokkal szemben {7/2014. (III. 7.) AB határozat [62]}. Az elsőfokú bíróság határozatában a hivatkozott alkotmánybírósági határozatot megfelelően figyelembe vette és helyesen következtetett arra, hogy a perbeli valótlan közléseket a felperesnek közszereplői státuszánál fogva sem kell túrníe a közlések jellege, tartalma és szövegösszefüggései miatt.

[23] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság megfelelően alkalmazta a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független, Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a), b) c) pontjai szerinti szankcióit, e tekintetben az V. rendű alperessel szemben elrendelt elégtételadás esetében volt szükséges pontosítást tenni a másodfokú bíróságnak a felperesi ellenkérelemben foglaltakra tekintettel (érintett műsor megszűnése). Mivel a felperes csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő, a másodfokú bíróság az amúgy is szükségesnek tartott és a hasonló elégtételadások közlésekor alkalmazott korábbi sugárzási idővel megegyező időben való közzététel elrendelését tartotta szükségesnek.

[24] Az elsőfokú bíróság az egyes alperesek esetében megfelelően értékelte a sérelemdíj megítélésének szempontjait. Az egyes jogsértések kifejezetten hátrányos következménnyel jártak a felperes számára, ezt a köztudomás is egyértelműen alátámasztotta. A felperes korábban hosszas peres eljárások eredményeként elérte, hogy jogi úton az eseményekkel kapcsolatos negatív következményeket elhárítsa, ennek eredményét az alperesek figyelmen kívül hagyva, újból ugyanazokat a tényeket hangoztatták. Ez nyilvánvalóan jelentős lelki megterheléssel járt a felperes számára, még akkor is, ha új megbízatása miatt kritikákra is számíthatott.

Az V. rendű alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság a sérelemdíj megállapításának alapjául nemcsak a cikkenkénti számszerűsítés mellett értékelt, hanem az egyes alperesek magatartásait is figyelembe vette a felperesi személyiségi jogsértés tényének fényében. Az elsőfokú bíróság azt is értékelte, hogy a felperes külön bizonyítást nem ajánlott fel a személyiségi jogséremlme következményeire nézve (lásd: elsőfokú ítélet [118]).

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékét a kialakult gyakorlatnak, a felperes személyére nézve egyéniesített és az alperesek által okozott jogsértés súlyára, felróhatóságuk mértékére és a felperes személyére gyakorolt hatás alapján, a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése elvárásainak megfelelően alakította ki.

[25] Az V. rendű alperesnek az elsőfokú perköltséget kifogásoló nyilatkozata tekintetében a másodfokú bíróság utal arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen a Pp. 87. § (2) bekezdésének figyelembevételével, vagyis az alperesek perbeli érdekeltsége alapján állapította meg – figyelembe véve a jogsértést megállapító és keresetet elutasító döntéseit is –, melyre tekintettel az V. rendű alperest érintően is megfelelően foglalt állást, ezért a másodfokú bíróság nem látott okot a perköltség összegének módosítására.

[26] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Pp. 87. § (2) bekezdés második fordulata alapján kötelezte a fellebbező alpereseket a felperes perköltségének megfizetésére 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja figyelembevételével. A perköltséget az egyes alperesek esetében az igényeltnél alacsonyabb összegben állapította meg, tekintettel arra, hogy a felperesi jogi képviselő ugyan terjedelmes fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, de az az egyes alperesek esetében számos ismétlést, az elsőfokú határozatból, illetve a fellebbezésekből vett idézeteket tartalmazott.

[27] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési illeték mértékéről az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján, megfizetéséről a Pp. 101. § bekezdése alapján határozott.

[28] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest és az alpereseket, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. szeptember 19.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró